

— Дай да ти помогна, сестро! — казала Мòра, взела ведрото и го напълнила.

— Богъ да те награди, добра девойко!...

Невѣстата стояла съ детето въ ржце, погледнала я продължително и после я запитала:

— Отгдe си ти?

— Отъ Витлеемъ.

— Чиядъщеря си?

— На Иосафъ зидаря.

— А вие отде сте?

— Отъ Назаретъ.

— Гдe живѣте?

— Въ оная овчарска пещера, която се вижда отъ тукъ, до високото дърво.

— Отдавна ли сте тамъ?

— Преди нѣколко дни дойдохме и скоро ще си отидемъ пакъ.

За насъ нѣмаше мѣсто въ града да пренощуваме. Прибрахме се въ пещерата и тукъ се роди нашето дете.

Мòра вдигнала погледъ къмъ пещерата и продължително се загледала. Пещерата била полуразрушена и изоставена и никой не живѣлъ дотогава въ нея. Само овчаритѣ зимно време подслонявали тамъ стадата си.

— Но тамъ, може би, ви е неудобно? Елате да ви заведе у дома!

— Много ти благодаря, добра девойко. Но не трѣбва: ние скоро ще си отпътуваме....

— Бедното, бедното дете!... А де спи то?

— На яслитѣ.

— Не се ли боите за него?

— Колко си мила, девойко! Кажи съ какво да ти помогна и азъ?

— Сънувахъ чуденъ сънъ и не знамъ какво означава той....

— Разкажи ми го!

